

ABRAHAM HANS

12. — Klaas-ik-zal.

Een rare naam, niet waar, vriendjes? Wie heet er nu, Klaasje-ik-zal? Ja, de jongen van wien ik u vertellen wil, heette ingelijk Klaas Smits, maar men noemde hem altijd Klaas-ik-zal. Luistert maar eens waarom.

's Morgens riep moeder aan de trap :

— « Klaas, 't is tijd, om op te staan. Kom uit bed ! »

En dan antwoordde onze vriend slaperig :

— « Ja, moeder, ik zal seffens beneden zijn. »

Maar, tegelijkertijd, keerde hij zich nog eens om, onder de warme dekens en sliep voort.

— « Klaas, Klaas ! » klonk het voor de tweede maal. « Klaas, ge zult te laat op school zijn. »

— « Ja, moeder, ik zal..., » wilde de ander dan weer antwoorden, maar moeder kende dat al lang en ze trok Klaas-ik-zal uit bed.

Als de knaap dan aangekleed was en gegeten had, dreutelde hij, in plaats van recht naar school te gaan.

Hij moest dit nog zoeken, dat nog halen, en op moeders vermaningen, zich toch wat te haasten, antwoordde hij : « Moeder, ik zal dadelijk vertrekken. »

Maar dan kwam 't baaske te laat in de klas, zoodat hij om elf ure moest blijven, voor straf.

Zoo was het nu altijd. Moest de jongen iets doen, hij stelde immer uit. 't Was onveranderlijk : « Ik zal. » En ongelukkiglijk bleef dat zoo, zijn leven lang. Klaas kon zijn gebrek niet afleeren.

Hij werd timmerman, maar verloor al spoedig zijne klanten.

Er kwam iemand om te vragen, of hij eens naar de deur wilde zien, daar deze niet goed sloot.

— « Ik zal straks bij u zijn, » beloofde Klaas.

Eerst moest hij dit nog doen, dan dat. En als hij aan zijnen klant dacht, zei hij bij zich zelven : « Ik zal seffens gaan. » Doch wanneer hij eindelijk verscheen, om naar de deur te zien, was deze al gemaakt door eenen anderen timmerman, die niet uitstelde.

Op zekeren keer moest er een huis gebouwd worden.

— « Ik zal vragen of ik het timmerwerk mag doen, » dacht Klaas. « Er is daar eenen goeden stui-ver te verdienen. Ik zal naar den man gaan, voor wien de woning gezet moet worden. »

Maar weer stelde hij uit. En toen hij ging, was het werk al aan een ander beloofd, die er rapper bij geweest was.

De knechten volgden 't voorbeeld van hunnen meester. Zij ook zegden : « Ik zal. » Maar met dat al was de arbeid nooit op tijd af. Moest er eene kas gemaakt worden, dan lagen de planken nog ongeschaafd, dan zei de gast :

— « Ik zal het hout schaven, » en de leerjongen sprak : « Ik zal naar den ijzerwinkel om nagels gaan. » Wanneer de man, die de kas besteld had, kwam vragen, of zijn meubel gereed was, moest Klaas antwoorden : « Nog niet, maar ik zal 't afmaken. »

De gevolgen bleven niet uit. De klanten gingen elders, omdat ze op den timmerman niet konden vertrouwen. Nooit was er iets op tijd klaar.

En Klaas-ik-zal bleef arm, zoolang hij leefde.

Andere ambachtslieden vergaderden een fortuintje maar hij had moeite om zijn brood te verdienen.

Stel niet uit tot morgen, wat ge vandaag kunt doen.

INHOUDSTAFEL

	BLADZ
1. De Appeldief	1
2. De oude Mic	6
3. Van Pieter, die rooken wilde	9
4. Vertelling van een nickelstukje	12
5. De trouwe Kardoes	17
6. De Durfal	22
7. De kleine Moeder	26
8. De Speldenzoeker	29
9. De Belletrekker	32
10. Hoe Anna leerde breien	36
11. De Koudkleum	39
12. Klaas-ik zal	43
13. Grootvader	46
14. Vos	50
15. Blinde Koben	54
16. Alle begin is moeilijk	59
17. Arme Piet	63
18. Brand	67
19. De Waaghals	70
20. Een vlijtige Jongen	74

